- Các ông thầy thương mến các cậu bởi nhiều lý do. Trước hết là sự cảm thông muốn đánh tan cái mặc cảm sai lầm về sự thiệt thòi không được du học tại Hoa Kỳ. Du học chỉ hơn vấn đề thụ hưởng các tiện nghi vật chất nhưng chưa chắc gì các cậu được ra trường toàn khóa và khả năng cùng sự am tường kỹ thuật chuyên môn bằng học ở đây, có những ông thầy Việt Nam hướng dẫn bằng ngôn ngữ mẹ đẻ và theo sát từng học trò. Thứ đến, các cậu như là những tác phẩm đầu tay của người nghệ sĩ. Họ phải chắt chiu đẽo gọt, xây dựng những tác phẩm hoàn toàn để được hãnh diện và chứng tỏ khả năng huấn luyện ngoài vấn đề tác chiến. Họ đã dốc tâm huyết đào tạo những mầm non dựng xây sức mạnh trong tương lai của Không lực. Đó là những sĩ quan hoa tiêu trẻ trung chọn lọc từ các phi đoàn gom lại và qua các khóa Huấn luyện viên căn bản. Những Phi công dầy dạn kinh nghiệm chiến trường đã từng xông pha trong lửa đạn từ những mặt trận lừng danh như Krek, Damper, An Lộc... Họ đặt cả danh dự vào khóa học.

Tôi thốt nhớ lại những ngày sửa soạn đón tiếp khóa sinh. Chúng tôi chờ đợi từng ngày với tâm trạng nôn nao nửa vui nửa lo lắng. Lo vì nhiệm vụ quá mới mẻ và chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn trở ngại không biết có chu toàn tốt đẹp chương trình huấn luyện hay không. Khi khóa sinh còn ở Cần Thơ trong giai đoạn làm quen trên chiếc phi cơ U-17, tôi có xuống thăm một lần. Lớp học đang giờ hậu giảng. Khóa sinh rõ ràng là mới, đầu tóc hớt cao, mặc đồ bay mới, ngoan ngoãn ngồi nghe chăm chú những lời giảng dạy của huấn luyện viên. Nhiều người tò mò bỡ ngỡ nhìn tôi. Lúc bấy giờ tôi đối với họ hoàn toàn xa lạ...

Cái ngày họ đến Phi đoàn, họ vẫn có dáng e dè xa lạ nhưng chỉ trong vòng tuần lễ đầu tiên. Chúng tôi có nhiều vấn đề phải lo cho những nhân vật mới. Nơi ăn chốn ở, phương tiện giải trí, thể thao. Ban Kế hoạch, Ban Phi huấn, Địa huấn nhộn nhịp kiểm soát lại chương trình, thực hiện trợ huấn cụ, lo giấy mực quay bài và bù đầu phiên dịch tài liệu giảng huấn từ tiếng Anh sang Việt ngữ.

Một huấn Luyện viên Phi huấn nhận hai khóa sinh. Họ gọi những người hoa tiêu trẻ bằng tiếng "thầy", xưng "em", thoạt tiên nghe là lạ nhưng dần dà trở nên quen với tình thân nẩy nở. Chúng tôi đối xử với họ như tình anh em. Nhưng cán bộ cũng không vì thế mà để khóa sinh lọt ra ngoài khuôn khổ kỷ luật quân đội. Chúng tôi khuyên nhủ vỗ về và đôi khi áp dụng biện pháp đối với những lỗi lầm của họ nhưng bằng một tinh thần thông cảm với những vô tâm của tuổi trẻ. Nhìn chung, họ có ý thức và nhiều thiện chí. Họ đều dễ thương.

Quảng nói:

- Mau quá Thiếu tá. Lúc đang học mong ngóng mau đến ngày ra trường. Đến bây giờ đã ra trường lại muốn ở Phi Đoàn.

- Các cậu ở đây sáu tháng mà như một năm. Đã trải qua với chúng tôi đầu tiên là cái Tết Trung Thu. Rồi Quốc Khánh, Noel, Tết Tây và Nguyên Đán... Nhiều quá thấy không. Bao nhiêu là kỷ niệm ?

- Riêng em có với thầy một kỷ niệm nhớ đời... Sau hôm đó em thấy tình cảm mình kỳ lạ lắm, không sao nói được.

Tôi nhìn Bực mỉm cười. Đó là kỷ niệm một chuyến bay. Tôi bay khảo sát đơn phi cho Bực. Sau khi thả Bực solo, trên đường từ Long Thành trở về, đột nhiên phi cơ tắt máy trên trời. Nơi đó là vùng đồi suối không bãi phẳng. Tôi cho phi cơ đáp khẩn cấp bằng tự động quay vào giữa một vuông sân nhỏ của một trang trại, an toàn. Lúc xuống tới đất, Bực ngơ ngác chưa nhận thức được chuyện gì đã xảy ra và mình vừa thoát hiểm.

Bực là một trong những khóa sinh có giờ bay solo sớm nhất trong khóa. Theo truyền thống phi hành, những khóa sinh vừa qua kỳ đơn phi đầu tiên được anh em xúm lại khiêng quăng xuống hồ tắm. Những chú bé ướt sũng trong bộ đồ bay, loi ngoi bò lên, cười hớn hở. Từ nay trên nón vải của họ được gắn cánh đơn phi, kiêu hãnh.

Ngày toàn khóa đơn phi hết, chúng tôi tổ chức